

(המשך עמוד 14)

הפסקה מיידית של זרם הכסף היהודי לא יבא. אבל זה לא הספיק. הוא חפשו שותפים, ולבסוף מצא בעל-בית אידיאלי: שמואל תמיר, פרקליט צעיר שעורר הרבה רעש, שפרש מחרות ורצה להקים "מרכז ליבר-לי". יחד עם ערי ז'בוטינסקי, בנו של המנהיג הנודע, ואחיים הקימו ליבנה ו-תמיר את "המישטר החדש". שדגל ב"מישטר ימני-מתון ובפשרה עם הערבים. אולם לא קל היה לחיות עם ליבנה, וגם לא עם תמיר. השניים רבו, הפכו במהרה אויבים-בנפש. "המישטר החדש" התפרק, תמיר הור לחרות וליבנה נשאר פנוי. הפעם הקים גוף חדש משלו. היה זה "הוועד הישראלי למען פירוק גרעיני" - גוף יוני-קיצוני, ששם לו למטרה למנוע פיתוח גרעיני במדינה ובמרחב, בניגוד מוחלט למדיניות ממשלת ישראל. שהקימה כור אטומי בדימונה.

היונה הפכה ניץ. אולם היתה זאת רק תחנת ביניים. מי שחשב כי ליבנה הפך יונה לצמיתות, טעה.

מילחמת ששת-הימים נתנה לליבנה דחיפה קדשה - אל הימין הלאומני. כמו שמואל תמיר, שהיה יונה במאי 1967 וניץ קיצוני ביוני 1967, הפך גם ליבנה לפועל חסיד נלהב של ארץ-ישראל השלמה, וכמו תמיר, איבדו, מצא את עצמו בסופו של דבר בליכוד.

אולם בניגוד לעסקנים, ראה ליבנה את עצמו קודם-כל כאיש-הגות. בורם איתן של מאמרים והופעות, ביסס השקפת-עולם שהיתה לאומנית-קיצונית מכל הבחינות. הוא שידר בגל אחד עם אנשי הימין הקיצוני כרחבי המערב, התפלל להידוש המליחמה הקרה, ואף גילה מחדש את הדת היהודית ו"הציונות האכזרית". כאשר נפטר השבוע, בגיל 73, מהתקף לב, היו ירדיו הקרובים ביותר חסידיו של מנחם בגין. אחת מהופעותיו הפומי-ביות האחרונות היתה בוועידת-הרתת שנתקיימה בחברון. הוא היה רחוק מאד מבורי-מחבבתו.

הממשלה

שקרים בסרט הנוע

- הר של שקרים
נמגש עם
הר של מיסים

דיפלומט הוא על פי ההגדרה הקלאסית, ג'נטלמן המשקר למען ארצו. המשקר למען עסקן ישראלי הוא אדם, המשקר למען מיפלגתו. שר ישראלי הוא אדם, המשקר למען ממשלתו. השבוע נערמו שני הרים: הר של מיסים חדשים והר של שקרים. בניגוד לאימרה האומרת שהר עם הר אינם נפגי-שים, נפגשו הפעם שני ההרים - על גבו של האורח, מלצח נהוץ-שה. מעולם לא נאלץ אדם לשקר כה הרבה, תוך ימים כה מעטים, כמו שרה-אורב יהושע רבינוביץ, כבואו להצדיק את תקציבו החדש.

תחילה הגיש רבינוביץ תקציב על 53 מיליארד לירות, שהיה מבוסס על הערכה (מוגזמת) של ההכנסות הצפויות. הוא הור-דיע לעמיתיו כי כל הגדלה תגרום למשבר ולאבטלה. אולם תחת לחץ הדרישות של השרים ה-אחרים, ובמיוחד של שר-הביטחון (ראה הדון), נאלץ רבינוביץ להעלות את התק-ציב ל-56.3 מיליארד לירות. כדי לכסות לפחות חלק מן הפער, הטיל מיסים חדשים, כאשר קמה זעקה, הכריזו רבינוביץ וחיים בר-לב במצח נחושה: הגדלת ה-תקציב דרושה כדי להורים כסף למשק, ולמנוע אבטלה.

האמת הפוכה, גלוייה לעין: מסי-המע-סיקים החדש, שהוטל על המשק, מוכרח להביא לפיטורי עובדים. כאשר ראשי ה-הסתדרות והמעסיקים הקימו המולה משו-תפת נגד המס, הוציא רבינוביץ את תצי-העז מן החדר, הקטין את המס כמעט למחציתו.

יהושע האומלל. מדוע לא בוצעה רפורמה במס-ההכנסה? רבינוביץ הבטיח תאריכים חדשים. האמת היא שאפשר לבצע את הרפורמה תוך שבוע אילו רצו בכך באמת. מדוע אין גוברים את המיליארדים האובי-

דים למדינה ביגלל העלמות-המס של שכ-בות פרוטקציונריות? רבינוביץ הבטיח להקים מנגנון חדש לצורך זה. היה זה לא רק תכסיס של השתמטות, אלא גם הבעת אי-אמון סומבי ומוחק במינהל הכי-נסות-המדינה - שתפקידו היה לגבות מיליארדים אלה.

האמת: אין הממשלה מתכוננת לשנות דבר בשטח זה, מאחר שקיומה הפוליטי מבוסס על השכבות הפטרורות מס. מדוע לא בוצעה רפורמה כלשהי ב-מישרי-הממשלה? רבינוביץ הכריז שנע-שו דברים גדולים, ועוד ייעשו. כמו שקרן פאתולוגי, הנאלץ להמציא בסרט-הנוע שקרים חדשים כדי לחפות על שקריו הקודמים, נאלצת הממשלה להפליט זרם של כזבים. הדובר העיקרי היה רבינוביץ. אבל הוא נראה כה אומלל בתפקיד זה, עד שקשה היה אף לכעוס עליו.

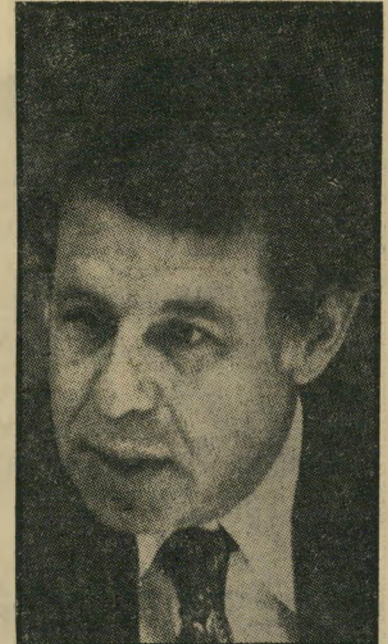
דיעות

לרצוח את קיסניג'ר?

ר"ר אלדד מזכיר את רצח ברנאדוט ומחפש שיניים חדשות

עם ישראל שרוי בהיפנוזה עמוקה. ה-מהפנט, הנרי קיסניג'ר, מתכוון לגזול מידי את ביטחוננו, ולגרום לשפיכת נהרות של דם יהודי. מה לעשות? ל"ר ישראל אלדד (שייב), מי שהיה אחד משלושת ראשי ה"ח", וראש האגף הלאומני-דתי-קיצוני של האירגון, יש עצה. הוא רומז עליה במאמר שפירסם השבוע בידעות אחרונות:

"האופוזיציה פקוהת-עיניים. ניתוחיה מדויקים. חזוניתה - נכונות. הלשון בפיה - חריפה. אך השיניים, השיניים היכן הן? השיניים פשוטו כמשמעו, שחתי-תוכנה את הידיים והאצבעות העומדות לחתום על נסיגת-שואה זו? ימי-התחילת רחוקים-רחוקים בעתיד, ו-הימים בהם ידיים מעטות הסמו בעד אחד ברנאדוט את דרכו אל קיצוץ ישראל, המים האלה רחוקים-רחוקים ב-עבר." (ההדגשות - במקור). עם וכלי יריות. ההקבלה בין ברנאדוט דוט וקיסניג'ר ברורה. ברנאדוט נרצח בירושלים על-ידי פלג של "לח", שקיבל את השראתו הרוחנית מאלדד. אומנם, דרך הרצח אינה היחידה האפ-

סוציולוג עיצוני מה אתה יודע על המין?

שרית, לדעת שייב, "ושוב יש הכי-ר לחסום את הדרכים, ולא-דווקא ביריות..." הוא מוסיף, בקראו למרי-אזרחי המוני, סתימת דרכים, השבתת מיפ-עלים ועוד. אולם אלדד, מורה במיקצועו, הוא אמן השפה העברית. הוא יודע כי בעברית, "לא-ירדוקא" אין פירושו שלילה, אלא

חיוב. "לא-ירדוקא ביריות" פירושו - אפשר ביריות, אך אפשר גם בדרכים אחרות. ארלוזורוב וצריפין. הכתיבה האלי-מה של קנאים לאומניים אינה תופעה חדשה בארץ. אבא אחימאיר, איש "הביר-יונים", כתב מאמרי-הסתה נגד חיים ארי-זוורוב, שיכלו רק להתפרש כהסתה ל-רציחתו. כאשר גורה ארלוזורוב בחוף תל-אביב, הסיקו חסידיו כי חברי-לדיעה של אחימאיר הם שרצחוהו. תעלומת הרצח לא פוענחה מעולם. אחימאיר הגדיר את החשדותו כעלילה.

בראשית שנות החמישים פירסם אלדד שייב סידרה של מאמרי הסתה. חסידיו דיעותיו הקימו את "מתחרת צריפין" (ש נקראה כך מפני שנשפטה במישפט צבאי במחנה צריפין) וביצעו מעשי-אלימות שו-נים. כאשר נקשר שמו של אלדד בפרשה, התקומם נגד החשד. הוא לא הכיר ב-אחריות למעשי צעירים, שלקחו את דבריו כרצינות ופעלו על פיהם.

ישראלים כחול

מין הרצל וכל השאר

מייק בורשטיין, חי וקיים ומור-פוע בניירורק, במחנה המפורסם חתונה בעיירה. מייק זכה בכותרת אישית גדולה פיישניים מזו של אמו השקנית ליליאן לקס, ואביו, השחקן פסח בורשטיין, ה-מחזה מוצג באידיש, כמובן, והפירסום ב-עיתונים האמריקאיים כולל כותרת: "חי-תונה אין שטייטל".

פלאפל מסביב לעולם

החומום והפלאפל תופסים את מקום הנקניקיות והקטשניפ

בשנות השישים נוספו מיסעדות סיניות רבות לנופה הקולינארי של לונדון. היו אלה אנשי שגירות סין הלאומית של צ'אן-קאי-שק, שבתרו במיקצועו חדש, בעת שנסגרה נציגותם הגדולה בבירת בריטניה שהכירה בסין העממית. מיסעי-דות אינדונזיות באמסטרדם ומיסעדות הודיות באנגליה, מיסעדות אלגיריות ב-צרפת ומיסעדות רוסיות, "לבנות" בפרס - כל אלה מהווים חלק בלתי-נפרד מנוף ההגירה של בני עם זה או אחר שבתרו במולדת חדשה.

מיסעדות ישראליות הן חלק מנופה של כל עיר אמריקאית. מיסעדות כנרת בניו-יורק, בבעלותו של ישראלי שגולד בעי-ראק, מפרסמת "מיטבה סורי ואמריקאי, יינות יווניים וצרפתיים!" בשעה שמיס-עדת כרמל במסיקו-סיטי, בבעלות יש-ראלי מחיפה, מודיעה על "קנישעס, סס-טרומי ולאקס".

במיסעדות הישראליות מתאספים המהג-רים מישראל. במיסעדת תל-אביב שבמכ-סיקו-סיטי אפשר למצוא עיתון מישראל. במיסעדה איתח בלוס-אנג'לס מגישים חומס ופלאפל, ומשולחו לשלוח ניתן לשמוע עברית בשלוש אוקטאבות, כשהיא מתערכת ברעש בלתי-פוסק של נשי-הדסה המקומיות, שבאו למרוח פיתה בחו-מוס במיסעדה הישראלית.

מההגרים, בעלי המיסעדות, בותרים תמיד באותם השמות למיסעדותיהם. ה-שמות הנפוצים בשנות השישים: סברת, תל-אביב, איתח, כרמל, ירושלים, צרת (למהגרים ערביים), טבריה (גם יהודים וגם ערבים בוחרים בשם זה), וישראל.